

גל לילה

בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

02 שיחה שכן נענתה
לראות את
חסדי ה'

05 מדבר מנסיון
הכל היה לי חוץ מ-
'תחושת חיים'

07 הרב משה פינטו
הלידה מחדש

12 הרב דוד פריוף
איך מחזירים בתשובה?

15 סיפורי צדיקים
סיפור הבן איש חי

פרשת לך לך

ב"ש	חיפה	ת"א	י-ם	לפי לוח "אור החיים"
16:35	16:33	16:32	16:34*	כניסת שבת
17:25	17:23	17:22	17:24	יציאת שבת
18:01	17:58	17:58	18:02	ר"ת

*בירושלים: לנהוגים 40 דק' 16:01

עלון מספר
473
אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

עד לאן תגיע? תלוי כמה רחוק תרשה לעצמך לחלום!

הרב יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

אהבת ה'

כל יום. הרבה אנשים באים לשיעור תורה ואומרים: "תשמע, אין ברירה, צריך ברכה. איך תהיה לי ברכה בכסף אם אני לא לומד תורה ונותן צדקה?" אבל זו לא מצווה בהידור! כשאתה מקיים מצווה כדי לקבל שכר, אתה עושה עסקה. אבל כשאתה מקיים מצווה כדי לשמח את אבא שבשמיים - זוהי המצווה המהודרת ביותר בעולם! ובואו נעמיק עוד יותר.

יש כאן שאלה של זהות. מי אתה באמת? אתה עבד שעובד בשביל

מן הלב אל המעשה

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ מֵאֶרֶץ וַיִּמְלֹךְ וּמִבֵּית אָבִיוֹ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאךְ" (בראשית יב, א).

"לך לך" - אחד מעשרת הניסיונות שנתנסה בהם אברהם אבינו. ולכאורה, איזה ניסיון זה? הקב"ה מבטיח לו ברכות עצומות: "ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך". אם בורא עולם בא אליך ואומר "תסע לסודן, מחכה לך שם מזווה עם מיליארד דולר" - לא תסע? ודאי תסע! אפילו עם קיאק תסע לסודן! אז איזה ניסיון זה?

אבל כאן טמון העומק האמיתי של הניסיון. בואו נחשוב על המצב של אברהם אבינו. הוא בן שבעים וחמש שנה, מבוסס בחרן, יש לו משפחה, רכוש, תלמידים. הוא בנה לעצמו חיים, מעמד, שם טוב. ופתאום מגיע ציווי - לעזוב ה-כ-ל. לא רק לעזוב את הבית הפיזי, אלא לעזוב את המולדת - את התרבות, את השפה, את המנהגים. לעזוב את בית אביך - את המסורת המשפחתית, את הירושה הרוחנית והחומרית. ולאן? "אל הארץ אשר אראך". לא אומרים לו לאן! תצא לדרך, ואני אגיד לך תוך כדי הליכה לאן אתה הולך. תדמינו את עצמכם במצב כזה - עוזבים הכל ויוצאים לדרך בלי לדעת את היעד. זה כמו לעלות על מטוס בלי לדעת לאן הוא טס.

התשובה נוגעת בעומק הלב של עבודת ה'. הניסיון האמיתי היה בלב של אברהם אבינו - למה הוא הלך? האם הוא הלך בגלל הברכה המובטחת, או משום שה' ציווה אותו?

זה ההבדל בין עסקה לבין אהבה. כשאתה עושה משהו בשביל לקבל תמורה - זו עסקה. אני נותן לך, אתה נותן לי. אבל כשאתה עושה משהו בלי לחשוב על התמורה, רק כי האדם שאתה אוהב ביקש ממך - זו אהבה אמיתית.

זהו ניסיון שכל יהודי עומד בפניו

שכר? או אתה בן שעושה את רצון אביו מתוך אהבה? כשילד עוזר לאמא שלו בבית, הוא יכול לעשות את זה משתי סיבות: או כי הוא רוצה לקבל ממנה כסף לממתקים, או כי הוא רואה שאמא עייפה והוא רוצה לעזור לה. איזה ילד אתה מעדיף שיהיה לך?

אברהם אבינו זכה להיקרא "אברהם אוהבי" (ישעיהו מא, ח). הקב"ה העיד עליו שהוא אוהב אותו, כי אברהם אהב את הקב"ה. זה הולך דו-סטרי - אתה רוצה שה' יאהב אותך? תאהב אותו! ה' אוהב אותך כל הזמן כמו אבא לבן, אבל אתה רוצה שיאהב אותך כמו חבר,

ליחור נענחתה

לראות את חסדי ה'

מושיקו שטרן:

הרב, לגיטימי שקיבלנו אפשרות להקים מדינה, לא?

הרב יגאל

אתה לא מבין שקורה פה משהו על-טבעי? האו"ם, שלרוב היה אנטישמי, הסכים לתת ליהודים חבל ארץ, כביכול לא היה פה דבר קודם? זה הזוי, נגד כל ההיגיון. ועדיין, הקב"ה אומר: "ושבתי את שבותם" - הוא מחזיר אותנו לארץ הקודש. נגד כל הסיכויים, הוא נותן לנו לנצח במלחמות, הוא נותן לנו פה חיים. תחשוב, שאתה נושם, זה נס. הלב שלך פועל, פום-פום, פום-פום... מי מפעיל את הלב הזה? אתה שוכח את הדברים הבסיסיים... הכח שמושך אותנו אל האדמה? זה מטורף. אנחנו מתרגלים לזה, אבל זה נס!

הרב יגאל

אתה רוצה לברוח מהאמת? מושיקו היקר והמתוק שלי, אתה יודע מה זה אדם חכם?

מושיקו שטרן: אבל כמו שהוא עשה כח משיכה, הוא גם עשה לנו כח משיכה לדברים שמנגד...

הרב יגאל: איי-קיו?

מושיקו שטרן: מה זה אדם חכם?

הרב יגאל

ממש לא. אדם חכם הוא זה שמחפש את האמת. זה מי שיועד ללכת אחרי האמת - כי יש אמת אחת, אין שתיים. רואה את האמת? הולך אחריה. אדם טיפש רואה את האמת ובורח ממנה.

מושיקו שטרן: לא, אני מניח שלא.

מושיקו שטרן: מחפש את הנוחות.

הרב יגאל: איי-קיו?

משלחן רבנו

לכבוד מו"ר ועט"ר
הגאון הגדול ר' יגאל כהן
שליט"א. ראש מוסדות
יביע אומר.

אשתי הכינה תבשיל של
בשר, ובטעות השתמשה
בסיר שבישלו קודם לכן מוקרם (חלבי), והשאלה היא האם
מותר לאכול מהמוקרם. אשמח לתשובת הרב שליט"א בהקדם
האפשרי.

שלום חיים ביטון מגדל עמק

לכבוד הרב שלום
חיים ביטון הי"ו.
מגדל עמק

אודות שאלת מר
בענין בישול מאכל
בשרי בסיר חלבי,
והנני להשיבו בקצרה
עכב טרדות הזמן.

הנה נפסק בשלחן ערוך (יו"ד סי'

צג סעיף א) שקדירה שבישל בה בשר אסור לבשל בה חלב אפילו
לאחר 24 שעות, ובדיעבד אם בישל בתוך הזמן הנ"ל המאכל אסור
באכילה. אבל אם בישל בקדירה לאחר 24 שעות, המאכל מותר
באכילה, כיון שנחשב הדבר כנותן טעם לפגם, ובשאלה כבודו לא
פירט באיזה אופן מדובר, וכמבואר הדבר תלוי בזה.

(אלא שגם במקרה בו בישראל את המאכל הבשרי בתוך 24 שעות,
ישנו אופן שהמאכל יהיה מותר באכילה והוא כשיש פי ששים
במאכל החלבי, מטעם הבשר הבלוע בכלי. ועיין עוד בזה ברמ"א
(שם) ובפמ"ג (סי' צב משב"ז ס"ק כד), ובהליכות עולם (ח"ז עמ' סג)
לענין כף חולבת.

ובאופן בו יש ספק אם עבר 24 שעות, כתב בשו"ת יביע אומר
(ח"ז יו"ד סי' ו) שאם עבר עליו הלילה ניתן להקל, והמאכל מותר
באכילה. ובכל מקרה גם אם עברו 24 שעות הסיר צריך הכשרה
כפי בליעתו.

מסקנת הדברים: מאכל בשרי שבושל בכלי חלב וכן להיפך, אם
עברו 24 שעות מבישול המאכל הבשרי בכלי, המאכל מותר
באכילה, אבל אם לא עבר 24 שעות ממזון בישול המאכל הבשרי,
המאכל אסור באכילה. והכלי צריך הכשרה בכל מקרה.

בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

הסוד להצלחה רוחנית כשאתה עובד את השם מאהבה ולא מיתוך חישובים... השערים נפתחים

אהבה יתרה? אתה צריך להראות
לו אהבה אמיתית.

ואברהם אבינו עבר את הניסיון
בהצטיינות. הוא הלך, עזב את
הארץ שלו לארץ נכר, ובעומק לבו
הוא רצה רק דבר אחד - לקיים את
ציווי הבורא. לא בגלל השכר, לא
בגלל הכבוד, לא בגלל הברכה -
אלא מתוך אהבה טהורה.

והתוצאה? הוא זכה בברכות שלא
היו כמותן. הוא הפך לאב המון
גויים, זכה לברית עולם עם הקב"ה,
זרעו ירש את הארץ המובטחת.
אבל כל זה בא בדיעבד, כתוצאה
של האהבה, לא כמטרה.

וכאן טמון הסוד להצלחה רוחנית
אמיתית. כשאתה עובד את ה'
מאהבה ולא מתוך חישובים, משהו
קורה. השערים נפתחים, הברכות
זורמות, הקשר מתעמק. כמו בכל
מערכת יחסים - כשנותנים מהלב,
מקבלים בחזרה כפליים.

תחשבו על זה ביחסים אנושיים.
כשחבר עוזר לך כי הוא רוצה
משהו ממך - אתה מרגיש את זה,
נכון? זה לא נעים. אבל כשחבר
עוזר לך סתם כי אכפת לו ממך
- זה מרגש, זה בונה קשר אמיתי.

שבת שלום ומבורך!

מפעל החסד של הרב יגאל כהן מחלק מדי שבוע
סלי מזון ומצרכים לכ-800 משפחות הזקוקות לכך.
בנוסף, "המסעדה" שלנו פתוחה מדי יום ומגישה
ארוחת צהריים מכובדת לכ-200 ילדים ומבוגרים
מעוטי יכולת

היו שותפים בחסד!

לתרומות ולשותפות: 03-8000770

הרב נריה ברבי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון

מקום שבעלי

תשובה עומדים... (ברכות ל"ד)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי מאוד מיוחד, שמכבד כל אחד ואחד, האם מותר לספר על פלוני שהוא בעל תשובה. מצד אחד היא מידה אהובה, לפני אבינו שבשמים, שמחכה ומצפה לבניו בכליון עינים, שישוּבו ויתקרבו אליו מכל הלב, כי אבא את בניו מאוד אוהב, או אולי יש בדבר לשון הרע ואיסור, ואצלו הענין לא ברור.

עניתי לשואל, שראוי לגמור עליו את ההלל, שפעם הייתי בדרשה של מרצה בכיר בערכים, שידע איך לגרום לציבור את המסר להפנים, שאותו חכם בשפה ברורה דרש, ועשה את הכל בלב נרגש, ובתוך דבריו הוא סיפר, איך שזכה לחזור בתשובה יחסית מהר, וכמה הוא לה' מודה, שזימן לו את אותו הרב, שקרב אותו לבורא עולם, הגדול והמיוחד מכולם, ושזכה להעביר את בניו ובנותיו לבית ספר תורני, שהוא הרבה יותר שמרני, ושמה שזכה לגדל את ילדיו על אדני התורה, שהיא לנו כאורה. באופן כזה ששמח לספר לאחרים שחזר לכור מחצבתו, ושמה שה' איתו, מותר לספר שהוא בעל תשובה, שהיא מידה אהובה.

אולם אם מתבייש בעברו הלא רחוק, שאותו היה מעדיף למחוק, ושומר הדבר בסוד כמו חוק, אינו מספר על עברו דבר, ושומר את זה בסוד סגור ומסוגר, ואינו מדבר על זה אף עם ידידיו, וכל שכן לא עם ילדיו, בזה אין לספר שהוא בעל תשובה בלא תועלת, וצריך להשים מחסום לפיו כמו פלדלת (חוט שני שמירת הלשון פ"א ס"ד).

ונסיים בסיפור על גאון ישראל, שעל מדותיו התרומיות אפשר לגמור את ההלל.

פעם שמע הגאון רבי בן ציון אבא שאול, תלמידים המדברים דברי גנאי וזילות, על אדם מאוד מבוגר, שאת גיל הזיקנה כבר עבר. ואמרו עליו שאינו יודע ספר, אף שבגילו היה צריך להיות רב מכר. גער בהם מרן ה'אור

לציון, שיש ליהודי זה זכויות המון, שאלפי פעמים התעטף בטלית, ועל מראות אסורים נמנע מלהביט, והוא מניח תפילין במשך כל ימי חייו, ועל בורא עולם הוא מאוד נאהב. ושומר שבתות יותר מכולכם, כמו שאתם רואים בעיניכם. וכן קיים ושמר את שאר החגים, ועשה זאת כיהודי באופן מדהים. וכך צריך להסתכל על יהודי מבוגר וזקן, כמה התגבר על יצרו בחייו וכמה תיקן.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1)

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם מותר לאב לראות את בתו הנשואה בגילוי הראש?

אסור לו לראות את בתו הנשואה. [גמ' ברכות כד ע"א ש"ת משנה הלכות ח"י סי' כה. שו"ת הראשון לציון ח"א סי' ד. ועי' בשו"ת עמודי שש ח"ב סי' שטז]

האם נכון לבצוע על הפת קודם הברכה או לאחר הברכה?

אם הלחם הוא רך ונחתך בקלות יבצע אחר הברכה קודם האכילה, אבל בלחם קשה ונחתך בקושי יותר או שצריך סכין, ביום חול יחתוך קודם הברכה באופן שאם יאחז ויריס בידו הפרוסה יעלה שאר הככר עמו, ובשבת לא יבצע כלל קודם הברכה. [ש"ע סי' קסז סעיף א, משנ"ב סק"י מג"א סי' רעד סק"א. צ"ח ברכות לט ע"ב].

האם מותר לפתוח מגירה שיש בה חפצים שהם מוקצה?

אם מונחים במגירה גם דברים המותרים בטלטול, והם חשובים בעיניו יותר מהמוקצה, מותר לפתוח המגירה. כיון שהיא נחשבת כבסיס לדבר האסור והמותר. אבל אם הדברים שאינם מוקצה, אינם חשובים בעיניו, אסור לפתוח את המגירה בשבת. ודבר חשוב, היינו שהוא חשוב בעיניו באותה שעה שפותח המגירה. [ש"ע סי' שי סעיף י. שו"ת הריב"ש סי' צג, משנ"ב שם ס"ק לג, בשו"ת אגרות משה ח"ה סי' כב סעיף ז, שו"ת שבט הלוי ח"ה סי' נ"ב]

האם מניחים תפילין בישיבה או בעמידה?

תפילין של יד בישיבה עם הכריכות על היד, ותפילין של ראש בעמידה. [זוה"ק פרשת במדבר דף ק ע"ב, דרכי משה סי' כז סק"ה, שער הכוונות דרוש ה' תפילין, מצת שמורים דף סג].

האם מותר להתקלח בבוקר לפני התפילה?

מעיקר הדין מותר, והמחמיר תבוא עליו הברכה. [גמ' שבת ט ע"ב, ש"ע סי' פט סעיף ז, ילקו"י שם סעיף ל, ספר מקור חיים לגאון ר' חיים דוד הלוי זצ"ל ח"א פרק סה, שו"ת שבט הלוי ח"ט סי' א]

האם מותר לעשות מסאז' בשבת?

אם אין כוונתו להזיע מותר, ויש מחמירים שיעשה כן בנחת, והמחמיר תבוא עליו הברכה. [ש"ע סי' שח סעיף מב, משנ"ב ס"ק קל, ילקו"י שבת ח"ד עמ' עט, שו"ת אור לציון ח"ב פרק לו עמ' רנח].

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר להתמודד עם חוסר ודאות

נסו לדמיין את הספר או הסרט האחרון שראיתם. כבר נכנסתם לתוך העלילה, המתח, התחברתם לדמויות, ולפתע עובר לידכם חבר אומר לכם - "סרט/ספר מדהים, הוא מת בסוף". הרצון שלכם להמשיך לצפות/לקרוא ירד פלאים.

אברהם אבינו יוצא בפרשת לך לך למסע. "לך לך מארץ וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך" - אלוקים לא מגלה לו את היעד הסופי. כך כל אחד מאתנו בשלב מסוים יצא מהבית, מאזור הנוחות שלו, ויצטרך ללמוד, לעבוד, להתחנך. אף פעם לא באמת נדע מה יהיה בסוף. כיצד מתמודדים עם חוסר ודאות?

1. קבלו את זה שאין "ככה צריך" בחיים: אם אתם משוכנעים שהדברים תמיד יעברו כמו שאתם מצפים, ככל הנראה תסבלו ממפח נפש ואכזבה גדולה. אמצו גישה מכילה לגבי ההפתעות והעיכובים בחיים, הזכירו לעצמכם שהאושר שלכם לא צריך להיות תלוי בתוצאה כזו או אחרת.

2. ניסיון האתמול: נסו להיזכר במקרים קודמים בהם התמודדתם עם אי ודאות. זו לא הפעם הראשונה שאתם עומדים מלאי שאלות. כיצד התמודדתם עם החשש? במי נעזרתם? האם הדברים הסתדרו לטובה? הזכירו לעצמכם שכבר הייתם במצב העמום הזה, ושרדתם כדי לספר. גם אם החוויה שלכם לא הסתדרה באופן מושלם, הזכירו לעצמכם מה למדתם וכיצד התקדמתם.

3. כל העולם כולו גשר צר מאד, והעיקר לא לפחד כלל - להתחזק באמונה, לבטוח בקב"ה ולזכור שכל אחד יודע כמה גרעינים יש בתפוח, אבל אף אחד לא יודע כמה תפוחים יכולים לצאת מכל גרעין. העתיד הוא גרעין, הוא פוטנציאל בלתי מוגבל. יהי רצון שהדברים יסתדרו כפי שאתם רוצים, וגם אם לא, תדעו שזה מה שאלוקים רצה, והכול בסופו של דבר לטובה.

"אל תבקש שהחיים יהיו קלים יותר, אלא בקש שאתה תהיה חזק יותר."

סיפורה של יעל הכל היה לי חוץ מ- 'תחושת חיים'

אני לא יודעת מתי זה התחיל. אולי אחרי הלידה השלישית. אולי כשהקטנים כבר גדלו והתחילו ללכת לבד. אולי בכלל הרבה קודם, אבל רק אז היה לי זמן להרגיש את זה. אני מדברת על הריק. אין לי מילה אחרת. ריק כזה. לא כאב גדול. לא דיכאון. רק מין שקט... ריקני.

בבוקר אני קמה, מכינה סנדוויצ'ים, מכבסת, מקפלת, הולכת לעבודה, חוזרת, מבשלת, מחייכת. אבל בפנים, כלום. והכי גרוע? גם כשניסיתי להסביר את זה לא היה לי מה להסביר. "הכל בסדר, אז מה את מתלוננת?"

כן, יש לי ילדים מקסימים. יש לי בית. בעל טוב. עבודה קבועה. אבל אני לא שם. הרגשתי כמו בהצגה של החיים, של עצמי. מחייכת כשהתזמורת מנגנת, אבל בלי להרגיש את הצליל.

יום אחד, אחת השכנות אמרה לי: "את תמיד כזו שלווה, איך את שומרת על זה?" רציתי לצרוח. באותו ערב, ישבתי עם עצמי מול החלון. לקחתי דף. כתבתי: "מה חסר לי?" לא ידעתי מה לרשום.

אז פשוט התחלתי לבכות. ולא ידעתי על מה. זה פשוט יצא. כנראה בכי של שנים. כשהדמעות נרגעו, לקחתי ספר תהילים. לא ידעתי למה דווקא תהילים. פתחתי בפרק קכ"א:

"אשא עיני אל ההרים, מאין יבוא עוזי. עוזי מעם ה' עושה שמים וארץ."

ושם, בלי אף אחד ללא פסנתר מאחורי ובלי מצלמה משהו זו בי. פתאום הבנתי שאני לא באמת לבד. שהריק הזה הוא קריאה. שהלב שלי מבקש חיבור, עומק, נשמה. ולא עוד "משימות". מאז אני קובעת לעצמי רבע שעה ביום. לתפילה. לכתובה. להקשבה לנשמה שלי. וזה לא פתר הכל. אבל זה החזיר לי את הנפש שלי לב - והוא חי.

כי לפעמים, כשהכל נראה "בסדר", דווקא אז הקול של הנשמה נחלש. או רגש פתאומי, או בכי בלי סיבה הם באים לא כדי לשבור אלא כדי לעורר.

שיעורים לימוד בקבוצות קטנות סידורים והרבה שמחה ♦

עם הרב יגאל כהן שליט"א

יום רביעי - ראשון | כ"א - כ"ה חשוון | 12-16/11/25

שבת במז'יבז'

לפרטים התקשרו עכשיו <
058-6338-444

ולבסוף טריקות דלת בזה אחר זו וריצה מהירה של כל אחד למוסד לימודי.

בדרך אני מתנשף, מריץ במוחי את רשימת המטלות האינסופית שמחכה לי היום בעבודה, ואחריה את הבלגן הגדול בבית והיחס שכל ילד דורש ממני, ומודה לה' על היכולת להכניס גם כמה דקות של חסד לשגרת החיים העמוסה שלי.

טובים השניים

הסיפור שלו נוגע ללב. היינו חברים קרובים, כאלו שאוהבים לצאת יחד, ליהנות ממסעדה טובה שנפתחה באזור, לשבת לכוס שתיה קרה לרגע של אתגחת, ובאופן כללי להיות בקשר קרוב וחברי במשך שנים ארוכות. עד ליום הנורא ההוא. תאונה קשה ונוראית שהוא עבר בעודו נוסע ברכב הפרטי שלו. היה זה יום ששינה את חייו מן הקצה אל הקצה. הוא נותר נכה בפלג גופו התחתון, ומאז מתנייד בכיסא גלגלים. היינו רווקים כשזה קרה, ומאז הספקתי להקים בית עם ילדים ב"ה. אבל מאותו יום, מדי בוקר, אני מגיע אליו לכוס קפה. מעודד, מנחם, וגם מנסה לשכנע אותו לרצות ולעשות השתדלות להקים בית נאמן בישראל. אני משוכנע שהוא יכול ואף ראוי לכך, אבל כשאני אומר לו את זה הוא מניף את ידו בביטול כאומר... איזו אשה תרצה לחיות עם אחד כמוני.

החיים רצים, שיגרה עם ילדים היא דבר עמוס ומבורך, אבל אני לא מוותר. אני מנסה בכל מיני דרכים למצוא לו את האחת. מתקשר לשדכנים שמתעסקים עם מקרים כאלו, מנסה לשאול חברים, משפחה, אולי מישהו מכיר אשה שיכולה להתאים לסיפור הזה.

בסוף זה קורה, חברי לעבודה מספר לי על בת דודתו. אשה מוכשרת ומדהימה, שלא עלינו חלתה במחלה לא מזמן ונשארו לה מספר מוגבלות בגופה, אך היא מתפקדת ורוצה להקים בית.

בבוקר למחרת כבר לא נכנסתי לחברי בבטחון הרגיל שלי. חששתי מתגובתו, התפללתי לאלוקים שישים בפי את המילים הנכונות על מנת לשכנעו לפחות לנסות, לעשות השתדלות קטנה.

"לא טוב היות האדם לבדו"

לפעמים צריך חבר אחד טוב, שאתה חשוב לו יותר מאשר אתה חשוב לעצמך

בוקר של חסד

שזו הסיבה שלו לקום בבוקר והוא לא מוכן שאני אקח אותה ממנו.

אני יושב מולו, אחרי בוקר עמוס ילדים רועשים, כוסות שוקו שפוכות, חולצות תלבושת מתגהצות במהירות, מריבות על כל דבר אפשרי ביצירתיות שמצליחה להפתיע אותי בכל בוקר מחדש, שמיכות מתקפלות במהירות הבזק, כי אחרי הכל הם ילדים שמכבדים את אמא וזה משהו שחשוב לה,

ריח הקפה הכה באפי. הריח שמקבל את פניי בכל בוקר. לניחוח של קפה על הבוקר יש יכולת לעורר בך דברים ששום דבר אחר לא היה מצליח. אני פוסע לתוך הבית כבקיא ורגיל. מכיר כל מרצפת וכל סדק שבקירות הבית. הוא יושב שם, 2 כוסות קפה רותחות מונחות מולו, אחת אחוזה בידו השמאלית והוא לוגם ממנה באיטיות אופיינית. הכוס השנייה הוכנה עבורי כמובן, על אף שעברו 15 שנה בהן יום יום אני אומר לו שזה בסדר, אני יכול להכין את הקפה שלי בעצמי, וגם את שלו אם זה יקל עליו, אבל הוא מתעקש

לגדל
בחוכמה
הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משד'
ורב שכונות צפון פ"ת

הלידה מחדש

ציווי השי"ת לאברהם אבינו ע"ה, "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך" (בראשית י"ב, א'), אינו בלבד הוראה גיאוגרפית ללכת ממקום למקום. אלא יש לנו להתבונן בו כקריאה עמוקה ורוחנית, שהדה מדהדה בפניות נשמתנו עד היום הזה. זוהי קריאה לכל אדם, ובפרט כאשר הוא שרוי במעמקי הטומאה והכפירה, בסביבה של אנשים כופרים ורשעים - להתנתקות מוחלטת מהמסגרת שהורגל אליה, מהשורשים התרבותיים והמשפחתיים. כאשר מטרת הניתוק היא לבנות זהות חדשה, טהורה וזכה, המבוססת כולה על ציווי ה' יתברך וקיום מצוותיו.

ויש להתבונן: מדוע היה אברהם צריך להתנתק מסביבתו, ממשפחתו ומארץ הולדתו? והלא גם שם באור כשדים, בתוך כור ההתנגדות לה', לא חשש להכריז על יחוד ה', ומסר את נפשו כשנכנס לכבשן האש על קידוש ה' (כמבואר בגמרא פסחים ק"ח.). הלא זהו המסלול המתבקש מגדולי העולם - להשפיע ולהביא אור גדול דווקא במקום שהחושך גדול יותר. אם כן, מדוע לא ציווהו השי"ת להמשיך בפעלו באותו מקום שבו הוא מוכר, ויכול היה להשפיע על אנשי מקומו להניח לעבודה זרה ולגלות את האמונה האמיתית בבורא העולם האחד והיחיד?

אלא, נראה בזה, שגם אברהם אבינו, בגדלו האדיר ובתעצומות נפשו, שהיתה כלבת אש בוערת, אשר בכוחו לשרוף את כל הסיגים של עבודה זרה מעל פני האדמה, ובכוחו להתייצב מול המלך נמרוד הרשע ולא לחשוש מפני אימת המוות - גם הוא, בכדי לבנות את "עולמו האמוני", את הקשר הטהור והזך עם בורא עולם, היה חייב להתנתק מהסביבה שהורגל אליה. וכדברי הרמב"ן (בראשית י"ב, א') שחרן היא ארץ הולדתו, וכדברי חז"ל שלמה נקרא שמה חרן? שמשם יש "חרון אף" בעולם - בשליטות הכפירה והטומאה (עיין רש"י סוף פרשת נח). סביבה זו היתה מלאה בטומאה ובעבודה זרה, ולכן היה חייב אברהם להתנתק מכל המקיף הטמא ולצאת למקום חדש, ושם, ברגע של נקיות ופרישה, לבנות את עצמו ולהיוולד מחדש בקדושה ובטהרה.

ומכאן יש להבין את גודל השפעת הסביבה על האדם - על נשמתו, על עמוד שדרתו האמונית ועל עולמו הפנימי. ובפרט במקום שכבר הורגל לחיות בדרך מסוימת, בדרך שאינה של תורה, בכדי לשנות את דרכו, עליו להתנתק בעוז מהסביבה שמורגל בה. כי ההרגל, הנטוע בו כמסמר בסלע, לא ייתן לו לפתוח לעצמו עולם חדש, טהור וזך. לכן, אנו למדים מכאן את חשיבות הניתוק מהשפעות שליליות, שכמה רבות הן בדורנו זה, דור של פיתויים ומהמורות.

לעתים, על מנת להתעלות רוחנית ולבנות אישיות אמונית איתנה, אשר לא תינדוד ממקומה כציפור נודדת מקנה (משלי כ"ז, ח'), יש צורך לוותר על נוחות מסוימת, על הרגלים מקובלים, ואף על קשרים חברתיים שאינם תורמים לצמיחה הרוחנית. אכן זהו מסר חזק בעולם המודרני, שבו ניצבים בפנינו פיתויים רבים, כחבלים הכובלים וקושרים את האדם ומרחיקים מעבודת ה'. ואם גם אברהם אבינו, עמוד העולם, נדרש לכך, קל וחומר אנו, הנוטים לרוח כקנה ברוח סערה, על אחת כמה וכמה.

יהי רצון שנלמד מדרכו של אברהם אבינו, ללכת בדרך האמת והיושר, להתרחק מכל מה שמפריע לקשר שלנו הזך והטהור עם הקדוש ברוך הוא, ולבנות לעצמנו ולדורותינו בית נאמן בישראל.

זהו הצליח. הוא הסכים להיפגש איתה, אך הזהיר אותי שאני לא אשגע אותו יותר מדי ואם זה לא הולך אז לא לנסות לשכנע אותו. אבל הייתה לי הרגשה טובה בלב, אני זוכר את חברי שלפני היום ההוא. הוא היה שונה לחלוטין ממה שהוא היום. הוא היה האדם הכי חברותי ושמח שהכרתי, לא אחד שמסוגל להמשיך עד סוף חייו לבדו. אז נכון שהוא השתנה, אבל אני בטוח שבתוך תוכי יש משהו שרוצה לפרוץ החוצה. לחיות.

מזווג הזיווגים

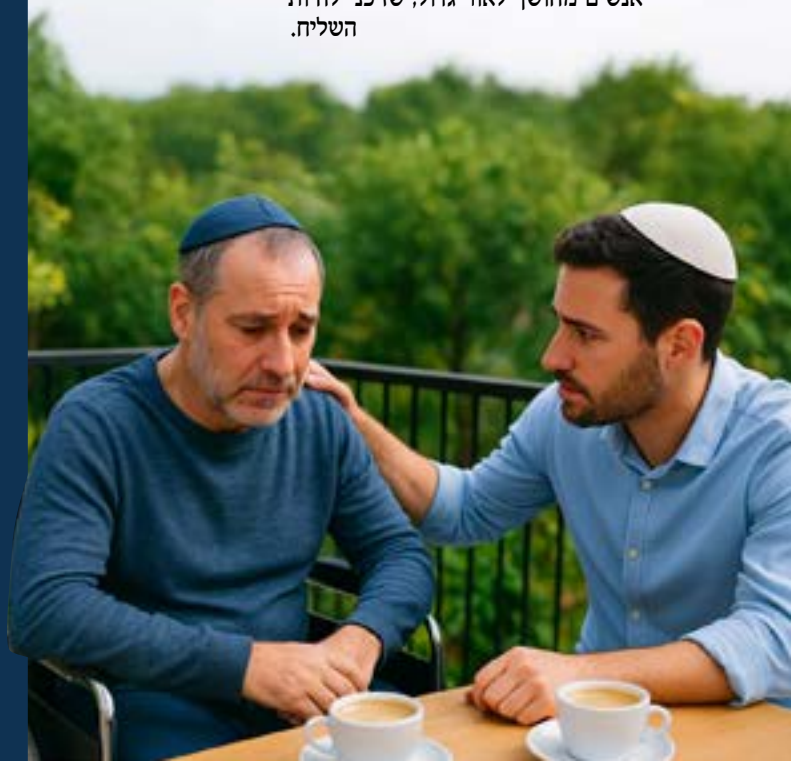
הוא חזר מהפגישה מהורהר. הוא נהנה איתה מאד, כבר שנים רבות שהוא בודד, לא עובד, כמעט ולא יוצא מהבית, רק משפחתו הקרובה ואני נוהגים לבקר אותו בתדירות. ופתאום הוא

חווה משהו מסוג אחר. והשיחה זרמה, והחשיבה שלה על החיים הדהימה אותו, האופטימיות, הבגרות. ומנגד, כל כך קשה לשנות הרגל של שנים. את היום יום המסודר והקבוע שלו.

אני עולה אליו, לא מנסה לשכנע, לא לוחץ. בעדינות ובהקשבה, רק נמצא שם בשבילו. והוא מספר ומשתף, ולאט לאט מגיע למסקנה שהוא באמת לא חפץ בחיים הללו. של הלבד.

ואחרי חצי שנה כשהם מתחת לחופה, הוא בכיסא גלגלים והיא עומדת לצידו, ומשפחתו גועה בבכי מרוגש, וכן, חייב להודות שגם אני, אני מודה לבורא עולם, מזווג הזיווגים, שמוציא אנשים מחושך לאור גדול, שזיכני להיות השליח.

**"בדרך אני מתנשף,
מריץ במוחי את רשימת
המטלות האינוסופית
שמחכה לי היום
בעבודה, ואחריה את
הבלגן הגדול בבית
והיחס שכל ילד דורש
ממני, ומודה לה' על
היכולת להכניס גם כמה
דקות של חסד לשגרת
החיים העמוסה שלי"**

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

דרך חדשה הכל אפשר

אחים יקרים! צריכים לדעת, שתשובה אמיתית מועלת תמיד. ואפילו שאדם התלכלך בבוץ העוונות, עדיין יכול לכבס את לבוש נשמתו. כמו שאמרו חז"ל (שמות רבה כג, י) על הפסוק (שיר השירים א, ה) "כיריעות שלמה", מה השמלה הזאת מתלכלכת, וחוזרת ומתלבנת, כך ישראל אף על פי שחוטאים הם, שבים בתשובה לפני הקב"ה, והוא יתברך מקבלם.

אתה בעצמך מסוגל

מסופר על רבי נפתלי מאמסטרדם זיע"א שניגש לרבו רבי ישראל מסלנט זיע"א ואמר לו: "אילו היה לי את היראת שמים שלך ואילו הייתי ניהן בכשרונות של שאגת אריה וברגשות של היסוד ושורש העבודה אז הייתי עבד ה' מושלם בדרגות גבוהות מאוד!"

ענה לו רבו רבי ישראל נחרצות: נפתלי! בראש שלך, בלב שלך, וביראת שמים שלך, אתה יכול להגיע, לא דרוש לך שום גורם מסויים אתה בעצמך מסוגל. דעת חכמה ומוסר ח"ב (עמוד קע"ג).

ואמר רבי אלחנן וסרמן זיע"א הי"ד, אין הקב"ה מבקש מאדם יותר מאת כוחו ומוחו. אין לנו מח אחר אין דורשים מאתנו שיהיה לנו. קובץ מאמרים ח"א (עמוד קכ"ז).

השקיע זכה

אמר המשגיח רבי דב יפה זיע"א: "הגר"ח קניבסקי זיע"א בלומדו בלומז'ה אף אחד לא הסתכל ולא ידע על כוחותיו העצומים, אך כיון שהשקיע את כל כוחו, ולכן זכה." (שמע בני עמוד רס"ג).

קרוב מאוד

בתורה נאמר (דברים ל, יד): "כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשות" וביארו ספר העיקרים (מאמר רביעי פרק כה) והספורנו שכונת הפסוק הוא על מצות התשובה וההתעלות הרוחנית שאינה רחוקה ממך כדי להשיגה אלא קרובה אליך מאוד "בפה" שלך ו"בלב" שלך ובכל שאר הנתונים של מציאות חייד, תשתדל ותתאמץ לממש ולהוציא לפועל את "האוצר" הרוחני החבוי בתוכך ומה שתצליח להפיק ולהוציא תשמח בו מאוד מאוד וזו עבודת ה' המושלמת עבור כל יהודי.

הרב רפאל אוחיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

אומנות האהבה

העיני והתענוג שבכבוד

"ותרא פי הרתה ותקל גברתה בעיניה"

הגר שזכתה להרות לאברהם התחילה לראות את עצמה כגבירה. התוצאה הייתה שהיחס שלה לשרה השתנה מן הקצה אל הקצה. התורה מספרת ששרה "עינתה" אותה עד כדי כך שהגר ברח. אבל איך אפשר לומר על שרה אמנו הצדקת שהיא עינתה אשה הרה?

רבי חיים שמואלביץ זצ"ל מסביר שחלילה לטעון ששרה עינתה אותה. כל מה ששרה עשתה היה להמשיך לדרוש ממנה לנהוג כשפחה. היא לא הוסיפה שום קושי חדש אלא רק החזירה אותה למקומה הטבעי. אלא שבעיני הגר חל שינוי פנימי. ברגע שהיא תפסה את עצמה כגבירה כל דרישה פשוטה הפכה לנטל כבד

לא המציאות היא זו שקובעת אם
הדבר קשה או קל, אלא הדרך
שבה אנו מסתכלים עליה

ולמעין עינוי.

המסר ברור לחיים בכלל ולזוגיות בפרט. 'לא המציאות היא שקובעת אם הדבר קשה או קל אלא הדרך שבה אנחנו מסתכלים עליה'.

כשאדם יודע שמשמיתו חשובה יש לו כוחות להתמודד.

אבל כשנדמה לו שהעבודה חסרת ערך או שהאדם שמולו לא ראוי למאמץ גם פעולה קטנה נחוות כעינוי.

אפשר לדמות את זה לעובד שמעריך את המנהל שלו. הוא מוכן להשקיע שעות נוספות, לשים לב לפרטים הקטנים ולעשות הכל עם חיוך. אותו עובד אצל מנהל שהוא מזלזל בו ירגיש שכל משימה קטנה היא סבל.

כך גם בזוגיות. כל זמן שאנחנו מחשיבים ומכבדים את בן הזוג כל בקשה קטנה הופכת למשמחת. להכין קפה, לעזור עם הילדים, לסדר את הבית - כל זה נהיה טבעי ונעים כי מדובר במי שיקר לנו באמת. אבל כשנכנס זלזול ואני מרגיש שאני "האדון" - גם פעולה פשוטה מרגישה כמו עבדות.

יש כאן עקרון יסודי: החשיבות שאנחנו נותנים לאדם קובעת את איכות החיים שלנו איתו. אם אדם מתחיל לראות את בן זוגו כמישהו שלא ראוי לכבודו, הרי שכל בקשה קטנה - להביא כוס מים, לקחת את הילד לגן, לענות על השאלה פשוטה - הופכת למטרד. לעומת זאת, כשיש כבוד הדדי, אותן משימות בדיק מתבצעות בשמחה ובטבעיות.

המפתח המעשי הוא לשאול את עצמנו מדי פעם: מה אני רואה כשאני מסתכל על בן הזוג שלי? האם אני רואה אדם שראוי לכבוד ולהתחשבות, או שמא התפתח אצלי זלזול שגורם לי לחוות כל דבר שהוא מבקש כנטל?

הסוד הוא לשמור תמיד על כבוד הדדי, כי כבוד הופך את החיים לקלים ומשמחים, בעוד זלזול הופך אפילו את הדברים הפשוטים לעינוי.

בוא והצטרף ליישובת "גל ליב"
בראשות הגאון הרב יגאל כהן שליט"א
ישיבה חמה ואוהבת המיועדת לבעלי
תשובה ומתחזקים בגילאי 20-27

אהבת ישראל
מכל הלב

עבודת המידות
מעצימה

לימוד תורה
ברמה גבוהה

להצטרפות < 03-8000770

המקום שיהפוך להיות
הבית הרוחני
שלך

מפנקסו של מחנך לתת אמון

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת
'שלום רב' באשדוד

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז צוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

רחל אמנו

השבוע יהיה תאריך פטירתה של רחל אמנו - י"א בחשוון (וזה גם יום לידת בנימין). רחל אמנו היו לה מדות טובות. יעקב אבינו בא ללבן כדי לקחת את רחל, ולבן אמר לו: "טוב תתי אותה לך מתתי אותה לאיש אחר" (בראשית כט, יט). ואמרו רמז: תתי במספר קטן תשע, ולאה במספר קטן גם כן תשע, מתתי במספר קטן 13, ורחל במספר קטן גם כן 13. "טוב תתי - לאה - אותה לך". אבל "מתתי - רחל - לאיש אחר"... ויעקב אבינו לא מבין רמזים כאלה, גימטריאות וראשי תיבות... הוא הלך בפשטות והאמין לו. יעקב אמר ללבן: "ברחל בתך הקטנה", אבל לבן יש לו תשובה, הוא אומר: מה שאמרתי לך שאני אתן לך את רחל, כי חשבתי שעד שתגמור את השבע שנים של רחל, בינתיים לאה תינשא. אבל מה אני אעשה שבסוף היא לא נישאה?! לכן אני לא יכול להביא לך את רחל.

ובליל החופה לבן אמר לבני ביתו להביא ליעקב את לאה. והוא לא ידע כלום. היו שרים לו "לללן לללן", ורמזו לו בזה: "לאה, לאה, לאה, לאה, לאה, לאה". והוא חשב שככה שרים בחרן, לא הבין את זה, בבוקר ראה שזאת לאה. איך זה יתכן? הרי הוא מסר סימנים לרחל כדי שלבן לא ירמה.

אותו? אלא רחל מסרה את הסימנים ללאה כדי שלא תתבייש.

ולכן זכתה רחל שאלפים ורבבות באים ומתפללים

על קברה, "כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעולתך נאום ה' ושב מארץ אויב" (ירמיה לא, טו). המלה "מנעי" היא לא רגילה, אבל זה ראשי תיבות "מקבץ נדחי עמו ישראל" - שעם ישראל יחזור לארצו. אם היינו גולים כולנו למקום אחד, כמו בבית ראשון שכולם גלו לבבל - ניהא. אבל בבית שני עם ישראל גלו לכל מקום, לא היה מקום שאין בו יהודים, ובסוף חזרנו לארץ - זה פלא, זה לא מובן מאליו.

הכותרת היא סוגיא ארוכה שבעזרת ה' עוד נרחיב עליה.

נפתח בסיפור שסיפר הגאון הגדול רבי יהודה עדס שליט"א ראש ישיבת 'קול יעקב' בירושלים שכאשר הוא היה ילד, אביו המקובל הגאון הצדיק רבי יעקב עדס זצ"ל היה מקפיד עליהם שיברכו 'ברכת המזון' מתוך סידור. אחת הפעמים אחיו הלשין עליו ואמר לאבא: יהודה בירך ברכת המזון בלי סידור. האבא פנה אל הבן ושאל בירכת מתוך סידור?!

השיב הבן: כן. האבא לא ויתר ואמר מאיזה סידור ברכת...? הצביע יהודה על הסידור שהיה על השולחן.

האבא קפץ ואמר לאבא: אבא הסידור הזה מחזור של 'יום הכיפורים' ואין פה 'ברכת המזון'... יהודה האדים מבושה, הוא שומע את האבא אומר: אם יהודה אמר שהוא בירך - הוא בירך!!!

אמר ראש הישיבה רבי יהודה: שמאז אותו יום הוא מקפיד על ברכת המזון מתוך סידור עם אהבה.

יש במעשה זה ללמוד כמה דברים חשובים בחינוך: חשוב לחנך את הילדים לעשות דברים של יראת שמים, אבל לא לגרום להם לשנוא את זה.

האבא לא מיד פסק לרעת הבן הוא בירך את טענת האבא, דהיינו לתת הזדמנות לבן לומר את דבריו ברוגע. לתת אמון בילד.

חס ושלום ללמוד מתוך המעשה שכל מה שהילד אומר זה 'קדוש', אבל כן באותו רגע לתת 'אמון' ולא לחפש לבייש אותו, אפשר אח"כ להעיר לו בצורה מכובדת.

ונעזר נקודה נוספת למחשבה:

לתת אמון אין הכוונה שמה שהבן אומר זה 'קדוש' 'תורה מסיני', אבל כן לקחת בכל הון את התירוץ שלו, ואסביר את דברי:

ניקח את הדוגמה של הברכת המזון, אם הילד היה אומר לא ברכת, היינו נכנסים לעימות, בדרך כלל ברוב הפעמים אנחנו נפסיד או עכשיו או בשלב מאוחר יותר. אבל אם ניקח את התירוץ העלוב של מחזור של יום הכיפורים, אנחנו עדיין מבינים שאם הוא מתרץ הוא מכבד אותנו, הוא רוצה לשמוע בקולנו, אך למעשה הוא נפל כעת, יש תקווה להצליח איתו לכן ניקח כל תירוץ בשתי ידיים.

הבן חוזר עם ציון נמוך, אתה שואל מה זה? אם הוא עונה אין לי חשק ללמוד - הסיכוי שלך שהוא יצליח נמוך כי אין תרופה לחשק, כי המחלה הקשה ביותר היום אצל הנוער הוא: "דלקת בקרום החשק"!

אבל אם הוא עונה יש תלמידים שמפריעים לי, לא הרגשתי טוב וכו', אל תנסה לשבור לו את התירוצים, כי כל עוד הוא מתרץ הוא בפעולה, הוא רוצה להצליח הוא עדיין לא הרים ידיים, לכן אתה עוד יכול לעזור לו להתקדם ביתר קלות.

שבת שלום ומבורך!

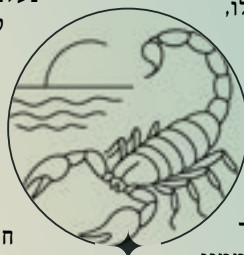

יש • מזל • לישראל

הרב אלדד נגרי
מנהל רוחני ישיבת "יגל ליבי"

מזל עקרב

השבוע נסביר את מצוות 'לא תשנא את אחיך בלבבך', וכיצד היא מהווה ככלי לנצח את הפגיעות, ושוורש העניין הוא שבעצם התורה רוצה שלאדם יהיה יכולת לדבר על הפגיעות שלו, כי אצל הרבה אנשים לא מתחברים לזה באופן טבעי, זה נתפס אצלם כחולשה שנפגעי ממך, והם מפחדים על מקומם בחברה, ולכן מעדיפים להראות שלא נפגעו ולהמשיך הלאה, על אף שבלבם סוחבים כאב ופגיעה, שהפגיעה הזו ודאי תשליך על התנהגותם, ולכן באה התורה וכמו בשאר המצוות, מעצבת לנו את האישיות והנפש בצורה טובה, ודורשת מהאדם אם נפגעת, תדבר על זה, אל תשאיר זאת בלב. תיגש לאדם שנפגעת ממנו ובלשון רכה ומכבדת תגיד לו שנפגעת כשהוא אמר או עשה לך כך וכך, וברור שיותר קשה להתגבר ולדבר על הרגשות שלנו, ולכן

זו גבורה ולא חולשה, חלש מי שמפחד על המעמד שלו וחושש לומר נפגעת, וכשנדבר על זה נגלה: א. שהרבה פעמים השני בכלל לא שם לב ולא רצה לפגוע, ובכלל הבין אותו לא נכון, ואז נעלמת הפגיעה כלא היתה, ובפרט אצל בני זוג ובני משפחה שבאמת לא רוצים לפגוע אחד בשני. ב. שעצם הדיבור על זה ממש משחרר, וכמו שלימדוננו חז"ל הקדושים דאגה בלב איש ישיחנה, שהדיבור כח מפרק באדם, שעוזר לפרק כאב או פחד. ג. שהשני מבין את הטעות שלו ומתנצל, ושזו לא בושה להגיד נפגעת, ולרפאות את הכאב, אנחנו בני אדם ומותר להיפגע, ופעמים שאפילו הקשר מתחזק בזכות זה, ובפרט בין בני זוג, חשוב לדעת שישנה מטרה קדושה להכיר אחד את השני ולדעת מה פוגע בהם ולמה הם רגישים, ולהימנע מלעשות זאת, ואם לא נשתף ממה נפגענו איך השני יידע?!

בשבוע הבא נלמד כיצד מעירים בלשון רכה...

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

לחיות
באמונה

על מה את נלחמת?

הוא יודע מה הכי טוב לך

אשה צריכה לבחור את המלחמות שלה. אם אחיה את כל חיי בתחושת מלחמה, אתיחס לכל דבר כאל דבר קשה ששואב ממני את כל הכוחות, ודאי שיהיה לי קשה מאוד להתגבר. לא כל קרב חייב להפוך למלחמה כוללת! ישנן התמודדויות שונות בחיים בהן תצטרכי גם ללמוד לשחרר, לתת לאויב שמוך (היצר הרע) להתגרות בך, לנסות להוציא אותך מהשלווה... אך את לא תישברי ולא תשברי את הכלים... את תדעי לבחור איפה להשקיע את הכוחות שלך, על מה את יכולה להשפיע ואת מה את לא יכולה לשנות.

אשה שמתמודדת עם ילד בעל צרכים מיוחדים, נכות או בעיות קשב וריכוז בדרגה גבוהה, מתמודדת באופן יומיומי עם קושי מאתגר שעלול לגרום לה לעיתים להתפרק. אי אפשר שלא להבין אותה, זאת בהחלט התמודדות לא פשוטה ותחושת חוסר אונים למול ההתמודדות של הילד עצמו עם הקשיים!

אך עליה לשאול את עצמה: האם אני יכולה לשנות את המציאות לפיה לילד שלי יש בעיה?

אשה מאוד רוצה להתחתן וכל פעם הפגישות שהיא הולכת אליהן לא

מובילות לשום דבר משמעותי מסיבות שונות, זה יכול לגרום לה לתחושת ייאוש וחוסר בטחון... היא יכולה להגיע למצב לפיו הניסיון הזה שובר אותה לרסיסים...

אך עליה לשאול את עצמה: האם אני יכולה לשנות את המציאות לפיה הזיווג שלי טרם הגיע?

אשה יכולה וצריכה לעשות השתדלות מסוימת, אשה שיש לילד שלה בעיה כזאת או אחרת צריכה לדאוג שהוא יקבל את הטיפול המתאים, לגשת להדרכת הורים שתיתן לה את הכלים להתמודד עם הילד בצורה שתועיל לו (וגם לה) וכמובן להתפלל עבורו ועל ההתמודדות שבגידול

שלו, אשה שהזיווג שלה טרם

הגיע ודאי צריכה להתפלל

על זה, לעשות השתדלות

בכך שתיגש למכרים

שנמצאים ברמה הרוחנית

המתאימה ולשאול אם

הם מכירים מישהו שיכול

להתאים לה (ואין בכך שום

בושה! את לא יודעת מאיפה

תגיע הישועה!), אך לבכות או

להישבר - זה ודאי לא השתדלות, להיפך! כשאני בוכה ומתלוננת על מצבי אני בעצם אומרת: "בורא עולם, ההנהגה של החיים שלי לא מוצאת חן בעיניי...", אני לא מקבלת באהבה את מה שבורא עולם עושה איתי וזה פשוט חוסר אמונה מובהק...

"אבל מה אעשה, זה פשוט קשה לי!"

את צודקת, זה קשה. זה גם כואב לפעמים. זה שובר אותי לחתיכות. אבל אני לוחמת.

וזה כל הסיפור

גם אם נפלתי - קמתי. כל העבודה שלי בעולם הזה - זה בדיוק זה... ללמד את עצמי לקבל הכל באהבה, גם כשאני מבינה מה יש לאהוב פה... לשמוח בכל מה שקורה איתי גם כשזה קורה שונה ממה שרציתי או קיוויתי, לסמוך על בורא עולם כזאת תמימות ולב שלם מתוך ידיעה ברורה שהוא היחיד שיכול להציל אותי מעצמי! שהוא היחיד שיוודע מה באתי לתקן, היחיד שיוודע מה נכון עבורי, מה יועיל לי ומה יזיק, את מי כדאי לקרב אליי ואת מי להרחיק, הכל זה הוא!

האם מותר לקשור בלון מנופח/ שקית בשבת?

אסור לקשור בשבת בלון מנופח או שקית אשפה קודם זריקתה, אף שהקשר אינו מעשה אומן, אבל הוא קשר של קיימא, והיא לא מתכננת לפתוח אותו. ובכל אופן מותר ללפף חוט ברזל/סרט נייר על שקית ניילון או בלון מנופח, כדי לסגור היטב, ומותר גם לפותחם ללא חשש.

ולכן: מי שיש לה שקית זבל שסגורה מלפני שבת (למטרת זריקתה), ורוצה לפתוחה כדי להוסיף עוד אשפה - אסור לה לפתוח בשבת, כי כל קשר שאסור לקשור בשבת אסור גם לפותחו.

וכן, כשהולכת להוציא את האשפה לפח, או שקית טיטולים וכד' אסור לקשור 2 קשרים אחד על השני, אלא רק תיקח את שני קצוות השקית ותקשור קשר אחד בלבד, בלי לקשור עוד קשר לחיזוק, או לחילופין שתלפף סביב השקית גומייה או חוט קשיח, שזה לא נחשב כקשירה.

נשים בהלכה
הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

מתעניין בדברים אחרים, עדיין, יש לו את החיבור שלו לה' ואת הרצון הכנה לרצות אותך כאמא, ואת הקב"ה. כולם רוצים טוב.

מה יקרה אם פתאום הוא נמשך לדברים אחרים? לא צריך מיד לדאוג, הילד מרגיש את החרדה שלנו כהורים. בסך הכל, הילד יודע את האמת. יש בו ניצוץ אלוהי בדיוק כמו שלך. הילדה יודעת את האמת של התורה, ואת הדרך של ההורים. לפעמים הם רק בודקים גבולות, אבל לא תמיד זה מעיד על משהו רע שהולך לקרות. לפעמים מהלחץ שלנו אנחנו מנבאים רע... אנחנו מעבירות את התורה בלחץ כאילו את מוכרת יהלום מזוייף ואת לחוצה שיעלו עלייך, זה לא ככה. דרך החיים הטובה ביותר עם האיכות חיים הגבוהה ביותר בדור הזה, זה רק מי שקרוב להשם וחי עם אמונה ובטחון. הוא האדם היחיד שיכול להיות רגוע ושליט בעולם שלנו. ועם אמת כזאת אי אפשר להתווכח. תמיד ניצור אווירה חיובית ואוהבת, נדבר אליהם כילדים בוגרים שאנחנו כביכול מחזירים בתשובה, מראים להם את הטוב והיקר בתורה הקדושה, מסבירים להם בנעימות ובחיון למה עושים כל דבר ואיך הקב"ה שמח מהם ואוהב אותם. לא לתת לשגרה הלחוצה להשכיח את זה. זה הכי חשוב שיש. בהצלחה!

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

יהלום לא מזויף

פעמים רבות אנחנו מוצאות את עצמנו במלחמה מול הילדים... מלחמה סמויה יותר או פחות. אבל העיקר שישמרו את תורת ה' ומצוותיו... יכול להיות שזה קורה יותר לבעלי תשובה, אבל בדור שלנו כולם יש בלב את החשש מפיתויי הבחוץ, או את הרצון העז שלא יתבלבלו בדרך.

זה יכול להתבטא בהערות רבות, בנאומים חוצבי להבות ובכל דבר שהוא מוגזם ומוחצן, העיקר שיקיימו את המצוות שנראות לנו כחשובות כרגע, כל ילד לפי גילו. אבל אנחנו צריכות לדעת שהדרך חייבת להיות נעימה ובטוחה... לא מעורערת ולחוצה.

הרב הגאון יגאל כהן שליט"א תמיד אומר שנזכור שאנחנו מוכרים את הסחורה הכי טובה שיש, את הרוגע והשלווה בעולם הזה ובבא, לא צריך להיות בלחץ שהם לא ירצו את הדרך... אלא הפוך - להאמין שהם רוצים רק טוב. הם בצד שלנו, לא נגדנו. גם ילד שעושה הרבה 'רעש' שהוא

התחילו להילחם זה בזה מי יאכל את הסולת, עד שעמד הפסל הגדול, נטל מקל ושבר את כולם!" אמר לו אביו: "מה אתה משטה בי?! וכי הפסלים מבינים דבר?!" אמר לו אברהם: "ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר..."

באותה תקופה חי רשע גדול בשם 'נמרוד' על שם שהמריד את העולם כולו נגד הקב"ה ושכנע אותם שהוא בעצמו אלוה וצריך לעבוד אותו, וכך הלך והשתכח שמו של ה' בעולם, עד שהגיע אברהם אבינו. כשנודע לנמרוד הרשע שאברהם אבינו מורד במלכותו וכופר בעבודה זרה, שלח לתפוס אותו והשליך אותו לכבשן האש. ירד הקב"ה וצינן את הכבשן ועל ידי כך ניצל אברהם אבינו. מעשה זה עורר קידוש ה' גדול בעולם, ורבים נטשו את האמונה בפסלים ושבו להאמין בה'. אברהם אבינו נקרא "אברהם העברי" משום שהיה ב'עבר' אחד וכל העולם בעבר השני כנגדו! על זה כותב ר' נחמן בליקוטי מוהר"ן: "אחד היה אברהם" - שאברהם עבד את ה' וחשב בדעתו שהוא יחידי בעולם ולא הסתכל כלל על בני העולם ולא על אביו ולא שאר מונעים שסרים מאחרי ה'... אחד היה אברהם!" וממשיך רבנו: "כל הרוצה לזנוק בעבודת ה', חייב לחשוב שהוא יחיד בעולם, ולא יסתכל על שום אדם המונע אותו, מלעג ומסית ומונע ממנו את עבודתו יתברך..."

אחותי היקרה, ראי לנגד עינייך את ה' תמיד! שאף אחת לא תסית אותך מהתורה, מהמצוות... נכון, זה קשה! קשה שהמשפחה לא שומרת, קשה שהחברות עדיין לא ממש בצניעות ואת מרגישה חריגה לידן... אבל זו המיוחדות שלך! זו התוספת המיוחדת שלך בעבודת ה', לראות רק אותו, לפתח עמוד שדרה כנד המלעיגים עלייך ולעמוד איתנה... בהצלחה ושבת שלום!

תאריך ארץ
מזכרת הרבנים
התאריך גולן

הכוח לעמוד לבד

פרשתינו מתעסקת באבי האומה הקדושה שלנו, אברהם אבינו! מסופר (בראשית רבה) שתרח אביו של אברהם אבינו היה מוכר פסלים של עבודה זרה. פעם אחת הוצרך ללכת לאיזה מקום והשאיר את אברהם בנו למכור תחתיו. אברהם אבינו באותו זמן כבר גילה את ה' יתברך. הוא למעשה הביא לדורו את ה"מונותאיים", אמונה באל אחד. בניגוד לשאר הדור שעבד אלילים רבים, הוא האמין רק בהקב"ה.

כאשר הגיעה אשה אשר ברצונה להקריב כלי מלא בסולת לפני הפסל, לקח אברהם מקל בידו וניתץ את כל הפסלים, והשאיר רק את הפסל הגדול ונתן את המקל בידו של הפסל. כשחזר תרח אביו וראה את כל הפסלים השבורים, שאל: "מי עשה זאת?!" השיב לו אברהם: "אשה באה וברצונה להקריב סולת לפני הפסלים, והם

שיעורים מחזקים בשידור חי

אמונה. מוטיבציה. זוגיות. עם הרב יגאל כהן!

בערוץ היוטיוב ענפים

שלישי • 21:45

השיעור המרכזי לחיים מאושרים

ראשון ורביעי • 19:45

הלכה ואמונה

אל תפספסו

יגל לנוער

ה' אל אברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר ארצך (בראשית יב, א), ובאמת אברהם מזדרז ועושה בהידור רב את מצוות הבורא: ויקח אברהם את שרי אשתו ואת לוט בן אחיו ואת כל רכושם אשר רכשו ואת הנפש אשר עשו בחרן: רש"י הקדוש מיד מפרש לנו מה משמעות המילים "את הנפש אשר עשו בחרן" - שהכניסו תחת כנפי השכינה, אברהם מגייר את האנשים, ושרי מגיירת הנשים, ומעלה עליהם הכתוב כאילו עשאו, (לכן כתוב אשר עשו).

אז איך מחזירים בתשובה? ארגוני התשובה עושים את העבודה הקשה בשטח, אך לפעמים סיטואציה סטנדרטית כגון: חרדי מחויך, ויתור בכביש, שמירת העיניים, ועוד אלפי מעשים כגון אלו, יכולים לשנות חיים של מאות אנשים, קל וחומר שכאשר אדם שאינו שומר תורה ומצוות, נותן לך זכות קדימה בכביש תניף לו יד לאות תודה, ואם עקפו אותך בתור לבנק, תוותר, אולי זה יחזיר בתשובה עוד משפחה, וגם אם זה כרוך הפסד כספי קטן או גדול, צריך לשקול במאזני צדק מה אפשר להרוויח במעשה כזה או אחר, ושלא נגיע חלילה למצב שבשיקול כספי אומלל, נאבד תורה לאלפי אנשים כמו אותו מנהל תלמוד תורה לעיל.

ולא אסיים קודם שאספר לכם אודות אברך ששוחחתי איתו, ותוך כדי השיחה גיליתי שהוא בעל תשובה, וכששאלתי כיצד חזר בתשובה, סיפר לי על אח של חבר שלו שחזר בתשובה, ומאז שחזר בתשובה תמיד היה מחויך ושמח, והדבר היה לפלא בעיניו. יום אחד הוא החליט לגשת אליו ושאל אותו למה הוא שמח? הבחור החייכן ענה לו במשפט אחד: "אם תחזור בתשובה, גם אתה תחייך כל היום..." וממשפט זה הוא חזר בתשובה, והחזיר את משפחתו בתשובה ועוד היד נטויה...

שבת שלום

תורה, והסכמתי לקבלו בתנאי שכר נוחים, אך האמא לא שילמה לי שנה שלימה, לאחר שהזהרתיה אף בשנה השנייה והשלישית היתלה בי ולא הגישה את התשלום. בשנה הרביעית

זימנתי למשרדי, והצבתי בפניה אולטימטום: אם את לא מביאה לי את הכסף כל חודש מראש, אל תביאי את הילד שלך יותר לתלמוד תורה! ובאמת לא ראיתי את פניהם יותר, ואני מרגיש שלם עם זה, משום שהתלמוד תורה יכול היה לקרוס אם הייתי נותן לכאלו מקרים לקרות.

החפץ חיים שהיה זקן ותשוש שאל אותה: אתה יודע מה קורה היום עם "לייב דוידוביץ'?" היהודי ענה בחשש: לא!

ואז הזדקף החפץ חיים והחל לספר: מאז שעזב לייב דוידוביץ' את התלמוד תורה, התבולל הוא בין הגויים, והלך ללימודים באוניברסיטאות מטונפות, והגרוע ביותר שחבר לתנועת הקומוניסטים שקנו אותו בצלחת מרק, וגדל עוד ושינה את שמו ל"לאון טרוצקי" והיה החבר הכי טוב של "לנין" ימח שמו וזכרו במהפכה הידועה של הבולשביקים, וכשהבולשביקים עלו לשלטון, הדבר הראשון שהוא עשה, סגר את כל התלמודי תורה ברוסיה, ולקח את כל הרבנים המוהלים והשוחטים היהודים, והגלה אותם לסיביר, ועקר את כל התורה מרוסיה. ואם אתה שואל איפה הוא עכשיו, אז חייליו של סטלין ימח שמו חיסלו אותו במקסיקו!

ואחרי מה שגרמת אתה עוד רוצה שאני אברך אותך? איך אני יכול לברך אותך???

* * *

פרשתנו הנפלאה פותחת בנסיון הראשון (רמב"ם) שהקב"ה נותן לאברהם והוא: ויאמר

חיזוק לנוער

הרב דוד פרייזר
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

איך מחזירים בתשובה?

בסוף ימיו של מרן החפץ חיים זיע"א הגיע אליו יהודי וביקש ברכה, החפץ חיים שאל לשמו, והלה השיב שהוא פלוני מעיירה פלונית, החפץ חיים אמר ליהודי שאינו יכול לברכו, היהודי הנבוך שאל: מדוע כבוד הרב מסרב לברכני, הרי אני מקפיד על כל המצוות קלה כבחמורה? הרב אמר שוב: אינני יכול לברכך! היהודי לא הרפה ושאל בקול בוכים: מדוע??? החפץ חיים שאל אותו: אתה זוכר את הילד "לייב דוידוביץ'?" ענה היהודי: עכשיו אני מבין! כנראה מישהו דיבר עלי לשון הרע אצל הרב. החפץ חיים הזכיר לו מי כתב את ספר שמירת הלשון... ואז היהודי החל להרצות בפני החפץ חיים, כבוד הרב: היה לי תלמוד תורה לתינוקות של בית רבן, והילד לייב דוידוביץ' הגיע עם אימו לתלמוד

לדון את עצמי לכף זכות

שבת שלום ומבורך, צדיקים אהובים! בשבת שעברה למדנו את דברי רבי יהודה בן טבאי: "אל תעש עצמך כעורכי הדיינים..." והשבת נעמיק ונראה איך ההוראה הזו לא מדברת רק על אחרים - אלא גם עלינו, כלפי עצמנו. לפעמים אנחנו עסוקים כל הזמן בלשפוט את עצמנו - האם אני טוב או לא? האם אני מצליח? איפה טעיתי? למה אני לא מספיק? והיצר הרע, לצערנו, תמיד שם כדי להוריד אותנו למטה - להזכיר רק את הכישלונות. אבל המשנה באה ללמד שגם כשאנחנו בוחנים

הרב יהונתן פרטוש
רב ישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

את עצמנו - נעשה את זה מתוך אהבה, ולא מתוך שיפוט קשה. נראה את ההצלחות, את ההתגברויות, את הרצון שלנו להתקרב, לתקן ולהיות טובים יותר. כשאדם דן את עצמו לכף זכות - הוא נותן לעצמו כח להמשיך, לשמוח, ולאהוב את הדרך. זהו בדיק מה שבזר עולם רוצה - שנהיה שמחים בעבודתו, שנאמין בעצמנו, ונראה כמה טוב כבר יש בנו. תזכרו: כשאנחנו מאמינים בעצמנו - גם בורא עולם מאיר לנו את הדרך

שבת שלום ומלאת אהבה!

שבע יפול צדיק, וקם

צ'אנג היה ילד מלוכסן עיניים, אבל לא מפני היותו אסייתי. פשוט לא היה שבע שהוא לא חזר הביתה עם איזה פנס כחלחל-סגלגל שעיסר את עיניו, כך שהן היו עצומות למחצה באופן תמידי.

אם צ'אנג היה אשם או לא, תלוי את מי שואלים. אך מה שבטוח, שצ'אנג יצא מכל תגרה בשן ועין. בעיקר בעין...

יום אחד הוא שב הביתה בוכה. אמו נזעקה לברר מה קרה הפעם, והוא סיפר שהיום שיחקו כדורגל בבית הספר - והוא היה הכדור...

לעת ערב שב צ'אנג, אביו של צ'אנג, מהעבודה, והאם המודאגת סיפרה לו על המצב העגום של בנם.

"אקח אותו למאסטר צ'ונג", אמר צ'אנג, "אחר כך נראה מי יעז להתעסק שוב עם הבן שלי".

למחרת התייצב האב צ'ונג עם בנו צ'אנג אצל המאסטר צ'ונג, וביקש ממנו שילמד את בנו קראטה.

כעבור שלושה שבועות הוזמנו הוריו של צ'אנג אל הדוג'ו, לחזות בהתקדמותו של העלם.

ההורים הנרגשים התיישבו על ברכיהם לצד הזירה והביטו בבנם העומד בבטחון ומשיר מבט אל המאסטר הקרח.

הם לא זכרו איך, אבל פתאום צ'אנג השתטח על רצפת הזירה. מסתבר שהמאסטר הפתיע אותו עם בעיטה מהירה... צ'אנג התרומם בחזרה, לפתע הושכב שוב - הפעם בזווית אחרת.

לאחר שצ'אנג ביקר בארבע רוחות הזירה, האב עלה בזעם אל הזירה ונזף במאסטר: "תתבייש לך! בשביל זה הבאתי אותו אליך - שתכה בו להנאתך?! איזו התקדמות רצית שנראה פה?"

חיך המאסטר ואמר: "יקח לנך זמן עד שיוכל להתגונן ממכה מהירה של מאסטר כמוני, אך בינתיים קראתי לכם הנה לחזות בהתקדמותו האדירה: לפני שלושה שבועות הוא נותר על רצפת הזירה לאחר שקיבל מכה, אבל היום הוא כבר מתרומם ומוכן לנסות שוב. זאת בהחלט התקדמות!"

שלמה המלך אומר: "כִּי שֶׁבַע יִפֹּל צָדִיק וְקָם" (משלי כד, טז). לא משנה כמה פעמים בן אדם נפל, העיקר שיקום וימשיך לנסות שוב.

הדרך לכל הצלחה - גשמית ורוחנית - רצופה אתגרים, והמצליחים הם אלו שממשיכים קדימה, חרף ולמרות כישלונות.

כי כישלון אמיתי הוא לא בנפילה - אלא בהחלטה להפסיק לנסות!

אוהב את המורד

כשאדם רוצה להסביר על מרחק עצום בין דבר לדבר, הדימוי הקלאסי והמקובל הוא לומר שזה רחוק כמו "שמיים וארץ".

אנו, כבני אדם, ברוב הפעמים מגזימים בתיאורים שלנו ואף נוהגים להקצין בכדי להעביר מסר מסוים בצורה חדה, שאינה משתמעת לשני פנים.

את המשל הזה, בנוגע למרחק, אנו רואים גם בנביא ישעיה, שהקב"ה אומר: "כי גבהו שמים מארץ כן גבהו דרכי מדרכיכם ומחשבותי ממחשבותיכם".

אומר בורא עולם לעם ישראל: המחשבות שלי רחוקות מהמחשבות שלכם, מרחק עצום כמו המרחק בין השמיים לארץ.

על אלו מחשבות אבא שבשמיים מדבר? שימו לב למסר מרגש שנוגע ללב של כל יהודי.

מסביר רש"י הקדוש: "כלומר כי יש הבדל וחילוק מעלות ושבח בדרכי יותר מדרכיכם, ובמחשבותי יותר ממחשבותיכם, כגובה שמים על הארץ. אתם נותנים לב למרוד בי ואני נותן לב להשיב אתכם".

אומר בורא עולם: אני אוהב אתכם, בנים יקרים שלי, אהבה כזו שאין לה גבול ומידה.

באהבה המקובלת בעולם צריך שניים: כאשר האחד אוהב את חברו, אז אותה אהבה מתפשטת ומשפיעה גם על חברו, כמאמר החכם באדם: "כמים פנים לפנים כן לב האדם לאדם".

לא יתכן שנראה אדם שיצהיר בדיבורו ויוכיח בהתנהגותו שהוא שונא את חברו, ומנגד חברו יחזיר לו אהבה גדולה.

אך אצל בורא עולם הנוהל שונה לחלוטין. גם אם ישנו יהודי אשר מחליט בלבו חליה למרוד בבורא עולם - מרד - זה לא חטא קלאסי שאדם עלול ליפול בו מתוך תאוה או טעות, אלא ממש חטא בדרגה החמורה ביותר, עם רצון למרוד במלכות ה' יתברך - גם יהודי עם רצון מחריד שכזה, אומר בורא עולם: המחשבה שלי שונה משלו. הוא רוצה למרוד בי, ואני חושב איך להשיב אותו.

מילים אלו צריכות לעורר בנו רגש אהבה עצום כלפי בורא עולם. עצם המחשבה שמלך מלכי המלכים, בכבודו ובעצמו, כך אוהב אותנו ורוצה בקרבתנו - אמורה להיות סיבה עוצמתית שלא נוריד את החיוך מהפנים.

קוראים נכבדים, מי שיזכור את הדברים ורושע לעצמו נשק עוצמתי במלחמת היצר הרע, מלחמה בה היצר מנסה בכל פעם להטעות אותנו במחשבות שגויות, שלכאורה לאחר מה שעשינו בורא עולם חלילה כבר אינו אוהב אותנו ואינו רוצה בקרבתנו.

מעתה ואילך נזכור היטב: אבא שבשמיים מחכה לכל יהודי ויהודיה, בכל מצב.

נחקוק בלבנו את המסר של בורא עולם אלינו: "אהבתי אתכם, אמר ה'".

שבת שלום ומבורך.

הילד/ה הזוכה

נתנאל יוספי
מנתיבות

תשובה מפרשת כי תצא:

מאן דסני - מה ששנוא עליך אל תעשה לחברך

יודעים את התשובה?

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

נראה אותך

מי כתב את התלמוד?

פרשת שבוע אוֹרֵךְ

פרשת לך-לך

יום אחד אמר הקב"ה לאברהם: "לך מֵאַרְצְךָ וּמִבֵּית אֲבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאךָ...". זה אומר - תעזוב את הבית שלך, את החברים שלך, את כל מה שאתה מכיר, ולך למקום שאני אגיד לך!

דמיינו שמחר אבא שלכם יגיד לכם: "אנחנו עוזבים את הבית, את החברים, את בית הספר - ונוסעים למקום שאני אספר לכם רק כשנגיע!" איך הייתם מרגישים? כנראה קצת מפוחדים, לא?

אבל אברהם לא פחד! הוא אמר "בסדר!" ויצא לדרך עם שרה ולוט. למה הוא לא פחד?

כשאתם הולכים למקום חדש עם אבא ואמא, אתם לא מפחדים, נכון? כי אתם יודעים שהם דואגים לכם ולא ילכו איתכם למקום מסוכן. הם אוהבים אתכם!

ככה בדיוק הרגיש אברהם עם הקב"ה. הוא ידע שהקב"ה אוהב אותו כמו שאבא ואמא אוהבים אתכם, ולכן הוא סמך עליו בענייני עצמות.

אברהם הבין דבר חשוב - לפעמים כדי לגדול ולהיות מי שאנחנו באמת אמורים להיות, אנחנו צריכים לצאת מהמקום הנוח שלנו. זה כמו כשאתם לומדים לרכוב על אופניים - בהתחלה נוח לכם עם הגלגלים הקטנים, אבל כדי באמת ללמוד, אתם צריכים לוותר עליהם.

איזה כיף שוב להתראות איתכם

ילדים יקרים. גם אנחנו התגעגענו אליכם.

הפעם אנו נשאל אתכם שאלה, ונשמח שתשאלו גם את ההורים, האחים וחברים.

יגל וליבי: איך יכול להיות שנברך על תפוז או קלמנטינה שתי ברכות? **בנתיים נגלה לכם את התשובה:** כשהתפוז או הקלמנטינה הם פרי חדש בשבילנו, אנחנו צריכים להוסיף ברכה נוספת לברכת 'בורא פרי העץ', והיא, ברכת 'שהחיינו'.

בטח בבית עכשיו כולם נהנו מהשאלה והתשובה... אז תמשיכו ללמוד וללמד לברך ולחייך...

אוהבים אתכם
תמשיכו, תעלו ותצליחו, שלכם תמיד
יגל וליבי ♥

המסע של אברהם היה מסע של גדילה פנימית. הוא הפך מבן אדם רגיל לאברהם אבינו!

ילדים יקרים, הקב"ה רוצה שנגלמד מאברהם אבינו שלפעמים הדברים הכי יפים בחיים מחכים לנו מעבר לפינה. כשאנחנו סומכים עליו ומעזים לצאת מהאזור הנוח שלנו - ללמוד משהו חדש, לעזור למישהו גם כשה קשה לנו, או לנסות דבר שמפחיד אותנו - אז אנחנו גדלים ומגלים כמה אנחנו חזקים! שבת שלום ומבורך.

מצאו 10 הצלילים

מהו

הפסוק למסעך צפורה

הילד/ה הזוכה
רפאל דוד
ובן ציון טלמור
מאדירים

תשובה מפרשת
כי תצא:

"לא-תחרש בשור-ובחמור, יחדו."

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

בו חותם נצחי. הוא לא שכח את הנדר שנדר - ואף פעם לא התיר אותו. הוא התמסר בכל לבו ונפשו ללימוד התורה, יום ולילה, באהבה שאין לה גבול. דבקו, הבנת העמוקה, ולשונו הצלולה הפכו אותו לדרשן ענק, שמלוא העיר היתה מתאספת לשמוע את דבריו. מאות ואלפים היו נדחסים לשמוע את שיעוריו, כשהם יושבים בצמא לשמוע את חכמתו, דברי המוסר הנוקבים והדרשות העמוקות שידעו לחדור ללבבות. כך הפך הילד שנפל אל תוך באר חשוכה - למגדל אור עצום, מאיר דורות שלמים. שמו נחרת לנצח בכתבי ההיסטוריה היהודית - הבן איש חי, אחד מגדולי החכמים והמנהיגים בדורו, שהאיר את העולם כולו מתוככי בגדד הרחוקה.

סיפורי צדיקים

סיפור הבן איש חי

רבי יוסף חיים בן רבי אליהו, אשר לימים נודע בכל העולם בשם "הבן איש חי", נולד בעיר בגדד שבבבל, עיר בעלת היסטוריה יהודית עתיקה. עוד בילדותו ניכרו בו סימנים נדירים של חכמה ושקידה, וכל רואיו העידו עליו שהוא נשמה גבוהה שנשלחה לעולם לתכלית גדולה. רבו המובהק היה הגאון רבי עבדאללה סומך, מגדולי חכמי הדור, שבמהרה הבחין בתלמיד הצעיר ובאור הגדול המפעם בו.

כבר בצעירותו רכש לו רבי יוסף חיים שם של נער פלא, ירא שמים, שקולו הנעים היה מהדהד בבית הכנסת כשהוא קורא פסוקים ותפילות בהתלהבות, עיניו נוצצות, ולבו דובק לבוראו. אך לצד עיסוקיו בלימוד, היה עדיין ילד רך בשנים, המתרוצץ עם חבריו ברחובות הצרים של בגדד העתיקה, מלא עליצות ושובבות ילדותית.

מספרים, שכאשר מלאו לו כשבע שנים, אירע מקרה מטלטל אשר שינה את חייו. באחד מימי הקיץ הלוהטים, יצא לשחק עם חבריו. הילדים התרוצצו סביב החצרות, משחקים בהתרגשות, עד שעניו של יוסף חיים הקטן נמשכו לפתע אל פי באר עמוקה, חבויה בפינת אחת החצרות. הבאר הייתה ישנה, מוקפת באבנים חלקות, ומכוסה רק בחלקה. הסקרנות הילדותית התעוררה בו - הוא רצה להציץ פנימה, הוא נמשך להטיל אבן קטנה, ולשמוע את ההד המתגלגל במעמקי המים. אך ברגע בלתי צפוי, רגלו החליקה והוא צנח הישר לתוך החשכה.

רגעי הנפילה היו מהירים ומפחידים. קולות צחוק החברים התחלפו בצעקות אימה, בעוד הילד נופל ונעלם במעמקי הבור. הבאר הייתה עמוקה מאוד, המים קרים וחשוכים, והפחד אחז בלבו הקטן. סביבו לא היה איש שיכול להושיעו. הוא ידע שאם לא יתרחש נס - אין דרך שיצא חי.

בתוך חשכת המים, כשהוא מתאמץ להחזיק את ראשו מעל פני המים, הרים יוסף חיים את לבו לשמים. בלבו הפועם נדר נדר נורא:

"רבונו של עולם, אם תוציאני מכאן ותציל את חיי, אני מקדיש את כל שנותיי ללימוד התורה וליראת שמים. לא אסטה מדרך האמת, ולא אניח יומי ולילי לבטלה!"

והנה, בתוך ההיסטוריה והחולשה, אירע הנס. יש אומרים שחבל שהיה תלוי סמוך לפי הבאר התיר עצמו ונכרך בגופו, ויש שאומרים שידיים חזקות, של עובר אורח שנקלע לשם, משו אותו מן המים. כך או כך, בתוך דקות ספורות נמצא הילד מחוץ לבאר, רועד מקור ומזעזע, אך חי ונושם. המבט בעיניו כבר לא היה מבט של ילד רגיל - אלא של מי שהבין שהחיים ניתנו לו במתנה של ממש.

מאותו יום, יוסף חיים לא חזר להיות אותו ילד. החוויה בבאר הותירה

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

הינשוף

מלך הלילה

הינשוף הוא עוף מיוחד הפועל ברב הזמן בלילה, וביום הוא נח. העינים הגדולות שלו זורחות בחשך ומאפשרות לו לראות דברים שבני אדם ועופות אחרים לא רואים. ראשו מסתובב כמעט במעגל שלם, וינפיו מרחיפות אותו בשקט משלם, כדי שהטרף לא ישמע.

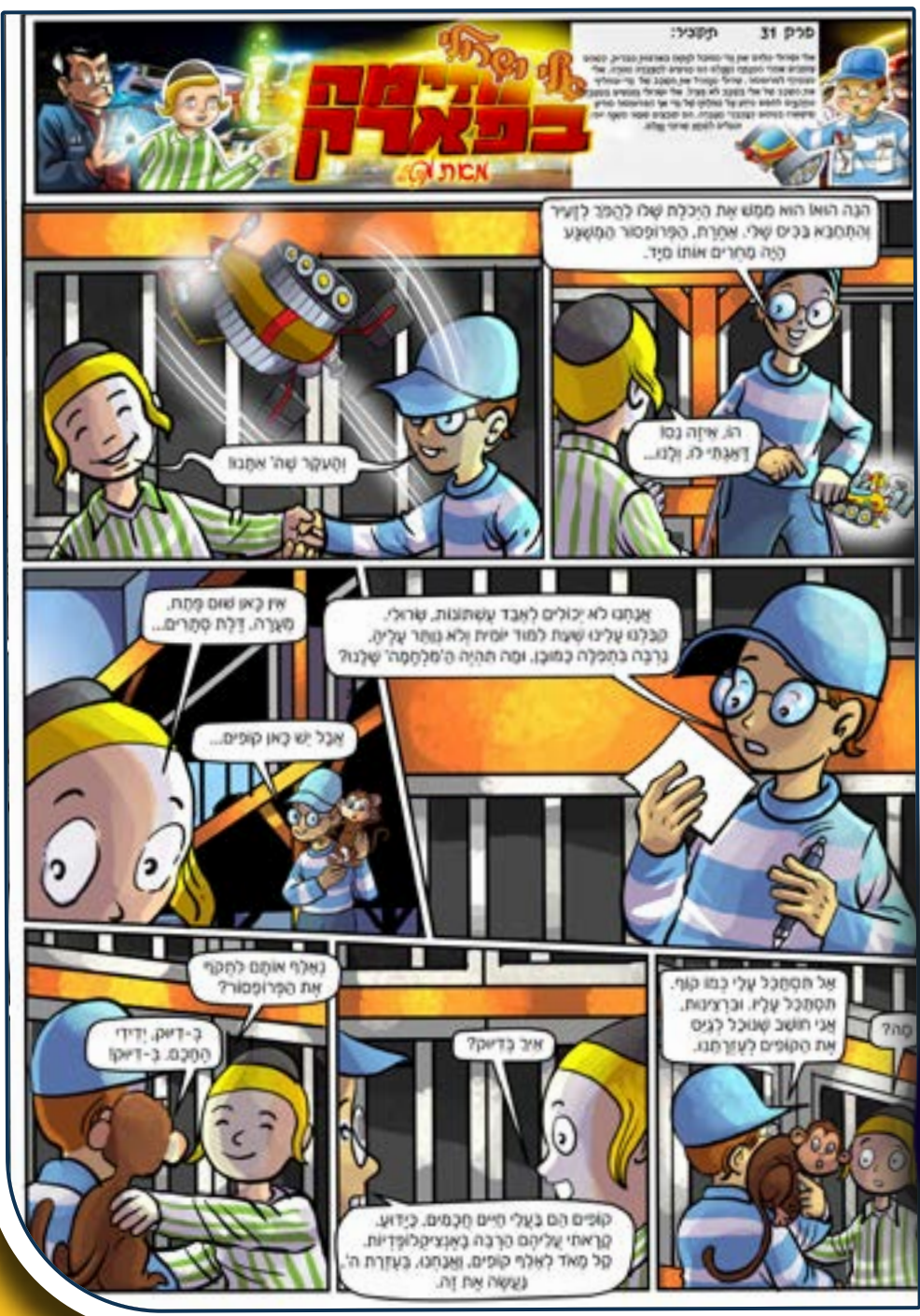
שומר השדות

הינשוף נאמן מעכברים ונחשים, וכך הוא עוזר לאדם לשמור על השדות. הגוזלים הקטנים שלו יוצאים מן הפיצה לבנים ורפים כמו צמר, וקולו המיוחד - "הו הו" - ממליא את הלילה.

כל נוצה, כל תנועה וכל קול מראים לנו ש"מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית".

מכילים סקוק

ניהול: עוז כהן | עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשאר | ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

- לזיווג הגון | לעילוי נשמת | לזיווג הגון | לעילוי נשמת | לזיווג הגון | לעילוי נשמת
- אסף בן אורה | מנחם בן בלומה אידל | אושרית בת רנתי | אסתר בת חנום ועזריה | נר תמיד | לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהדין בת זיוה ע"ה